

[Tholstrup.]

også et stærkt industrimonopol i ly af disse restriktioner.

Regeringen er fuldstændig klar over, at landets velstand er afhængig af produktionens størrelse, og det er jeg ikke uenig i. Produktionens størrelse er i høj grad afhængig af klimaet. Vi har haft rekordhøst 4 år i træk og med 1952 som alle tiders rekordår. En af regeringens partifæller er kommet for skade at sige, at værdien af 1952-høsten var 600 mill. kr. større end året forud, som altså også var rekordår. Disse høstresultater tager regeringen æren for; men adressen må vist højere op! Regeringen har også taget æren for den økonomiske bedring, der er sket ved skibsfartsindtægternes stigning på flere hundrede millioner kroner. Regeringen er også klar over, at et bedre bytteforhold mellem eksport- og importvarer gavner landet. Dette bytteforhold er i løbet af det sidste år forbedret med 12½ pct. At vore eksportvarer nogenlunde har bevaret deres pris, medens en række importvarer er faldet ganske betydeligt, har regeringen ingen andel i.

Disse tre faktorer har forbedret økonomien i Danmark med over 1 milliard kr., og det er klart, at det spores; men befolkningen, den del, som læser konservative og venstreaviser, skal helst have det indtryk, at det er den dygtige regering, der har skabt dette resultat.

Der er imidlertid to andre faktorer i velstandsopbygningen, som regeringen ikke lægger nogen vægt på. Det er den enkelte borgers sparsommelighed og lyst til investering. Regeringen lægger alle mulige hindringer i vejen for denne gennem sine hårde beskatningsregler og gennem en inflationspolitik, som i fjor bevirkede en udpumpning af 144 mill. kr. og i år en udpumpning af lige ved 300 mill. kr. i omsætningen. Sparernes kroner er derved blevet mindre værd i årets løb.

Den anden faktor, som regeringen har overset, er de muligheder, der er for at ombytte danske produkter med fremmede produkter på en mere økonomisk måde.

For at stille det op skematisk, så afhænger landets velstand af 1) produktionens størrelse, 2) den enkelte borgers sparsommelighed og 3) handelsstandens evne til at ombytte danske produkter fordelagtigt med fremmede produkter.

På det første punkt kan regeringen kun

gøre meget lidt. Dér er bl. a. klimaet afgørende. På de andre to punkter har regeringens indsats været negativ, og så er dog sandheden den, at det faktisk er dér, de eneste muligheder ligger for yderligere opbygning af reserver.

Sparsommeligheden må fremmes ved omlægningen af skattepolitikken, og handelsstandens evner må udnyttes gennem total frigivelse af udenrigshandelen, så vi kommer helt bort fra den ulykkelige valutacentral, som blev opfundet i 1932. Da valutacentralen havde virket i 5—6 år, udtalte professor Warming, at denne hidtil havde kostet os over en milliard kroner i tab på dårlige forretninger ved, at der blev købt og solgt på forkerte tidspunkter, til forkerte steder og til forkerte priser. Det var vel at mærke i kroner, der var omtrent tre gange så meget værd som dem, vi regner med i dag.

Da der ikke er stor forskel på valutacentralens daværende og varedirektoratets nuværende virkning, kan man roligt gå ud fra, at landet må bære tilsvarende tab i dag, blot efter en højere målestok, fordi vi har den mindre krone.

Til illustrering heraf skal jeg nævne en bestemt vare — en husholdningsartikel, som ikke fremstiles herhjemme, men som kan købes i særdeles gode kvaliteter fra England og Tyskland. Varerne er nøjagtig ens — endda således, at reservedelene fra det ene fabrikat kan anvendes på det andet fabrikat; men prisen er mere end 10 pct. forskellig. Da begge landes fabrikker ved, at der til import til Danmark kun gives ganske små tildelinger, og at der gives lige meget på hvert af de to lande, og de hermed også ved, at konkurrence er udelukket, finder de ikke nogen anledning til at tilbyde varen til den lavest mulige pris. Hvis importørerne selv kunne bestemme, ville de naturligvis kun købe varen dér, hvor den er billigst, men det ville medføre, at fabrikken i det andet land sandsynligvis ville nedsætte sin pris, så den blev konkurrencedygtig, og måske ville kappestriden her betyde en reduktion i prisen med yderligere 10 pct. Dette er blot et tilfælde, som jeg har personligt kendskab til; men det ligger utvivlsomt på samme måde indenfor en mængde andre brancher.

Jeg kan tage et enkelt eksempel til: en lille mand sidder med en 2—3 mennesker i et værksted og fremstiller stålsvampe til rengøring af gryder og til værkstedsbrug.